

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget

vedtoges med 82 Stemmer mod 2.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Statsministeren.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af Forespørgsel til Forsvarsministeren af Oluf Pedersen.

Forhandlingen genoptoges.

Bertel Dahlgaard: Med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rejst angaaende Lovligheden af den Hvervning, som i den sidste Tid har fundet Sted her i Landet, vil jeg gerne fremkomme med nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, den højtærede Forsvarsminister har fremsat.

Jeg forstod den højtærede Forsvarsminister saadan, at han fandt en meget stærk Bekræftelse af Lovligheden i det skete i selve den Kendsgerning, at det paagældende Afsnit i Straffeloven har til Overskrift: Forbrydelser mod den offentlige Myndighed. Dermed, mener den højtærede Minister, er det givet, at de i dette Kapitel indeholdte Lovbestemmelser ikke vil kunne være til Hinder for Myndighedsorganer i at foretage det, som i øvrigt ifølge Paragraffen er forbudt Privatpersoner. Jeg synes ikke, den højtærede Forsvarsminister skal bruge dette Argument alt for stærkt. For det første vil, gaar jeg ud fra, de fleste Jurister være enige i, at det altid er betænkeligt i en juridisk Fortolkning at hente det afgørende Argument i en Overskrift, men dernæst maa det vel ogsaa være klart, at ikke ethvert enkelt Myndighedsorgan kan være beføjet til at foretage de i øvrigt i de paagældende Paragraffer forbudte Handlinger. Det Spørgsmaal, som da kommer til at foreligge, er dette: Er Forsvarsministeren en saadan Myndighed, der har en saadan Beføjelse? Det er Problemet. Jeg gør opmærksom paa, at dette Problem foreligger altsaa. Man maa efter min Mening ikke argumentere saa afgjort, som den højtærede Minister gør, saa meget mere som det forekommer mig, at man ikke kan nægte, at der ogsaa foreligger andre Ting, som kan gøre hele Spørgsmaalet problematisk.

Hvis man gør sig den Ulejlighed at se efter i Straffeloven af 1866, vil man finde,

at den Bestemmelse, der her forbyder Hvervning, har en lidt anden Affattelse end Bestemmelsen i den gældende Straffelov. Det hedder i Straffeloven af 1866, § 76:

„Den, som uden Kongens Tilladelse foretager Hvervning til fremmed Krigstjeneste, straffes med Fængsel, ikke under to Maaneders simpelt Fængsel.“

Altsaa, den, der gør det uden Kongens, det vil sige Regeringens, Tilladelse. I den gældende Straffelov findes denne sidste Bestemmelse derimod ikke; der hedder det:

„Den, som i den danske Stat foretager Hvervning til fremmed Krigstjeneste, straffes med Bøde eller Hæfte indtil tre Maaneder eller under skærpene Omstændigheder med Fængsel i samme Tid.“

Med andre Ord, den Henpegning, der var i den gamle Straffelov paa, at Regeringen kunde give Tilladelse til at fravige Straffeloven, er med Vilje taget ud af den gældende Straffelov, og dermed bliver det saa meget mere tvivlsomt, om den højtærede Ministers Argumentation og Opfattelse slaar til. Naar denne Bestemmelse med Vilje er taget ud, maatte man efter almindelige juridiske Fortolkningsregler i og for sig gaa ud fra, at den gældende Paragrafs Bestemmelser er definitive, ikke kan fraviges, idet den Adgang, der var til at fravige dem i den gamle Straffelov, med Vilje er fjernet her. Jeg har villet sige dette, fordi jeg dog synes, det er rigtigt at gøre opmærksom paa, hvor tvivlsomt hele Spørgsmaalet ligger, men ikke med en absolut Paastand om, at Ministeren har Uret, det tør jeg ikke sige. Men jeg føler mig overbevist om, at Spørgsmaalet er tvivlsomt, og deri ligger jo, at der havde været al mulig Grund for Forsvarsministeren til at gaa direkte til Rigsdagen og bede Rigsdagen billige det ekceptionelle, der sker gennem den Hvervning, som i Øjeblikket foregaar. Men da jeg ikke tør sige med Bestemthed, hvorvidt den ene eller den anden Opfattelse er rigtig — altsaa det hele er tvivlsomt —, ligger deri selvfølgelig, at jeg ikke tør anbefale at stemme for den Paastand paa Overgang til Dagsordenen, der er foreslaaet, og som indirekte gaar ud paa at fastslaa, at den højtærede Forsvarsminister har handlet ulovmedholdeligt.

Angaaende de øvrige Synspunkter, der er fremsat i denne Sag, vilde jeg dernæst gerne specielt om Forsvarsministerens Udtalelse om Deltagelsen i Besættelsen af Tyskland for mit og mit Partis Vedkommende sige, at den danske Befolkning kan ikke have og har sikkert ikke haft Ønske om at deltage i Besættelsen af Tyskland. Naar Regeringen har tiltraadt, at en saadan Del-